

A tudós kocsis döglött lovakat hajt

Egyet tudok, ez igaz történet vót. Tornán vót kocsis valami úrná', és az úrnak Tornaljára kellett valami végett bíróságra menni tárgyalásra. Há' reggel korán kellett befogni, befogtak és gyöttek. Hát éjszaka indultak, hogy nyócra ideérjenek Tornáról. Még akkor nem vót autó, csak kocsival gyöttek. Hát valahol kiáltottak neki:

– Magosabban tartsad – azt mondja – a gyeplőt, mer' elütöd a toronygombot!

Má' a bakter is, amelyik vót abba 'a faluba', az is tudott valamit – de ez is tudott. Úgyhogy ők egymást ismerték. Hát mikor ment, hát a bakter észrevette, hogy má' megyen a kolegája a kocsival, hát felkiáltott:

– János – azt mondja –, magosabban tartsad a gyeplőágot, mer' elütöd a toronygombot!

Az úr akkor lett figyelmes, hogy hát csakugyan a kocsi nem zörög. Felpillantott, mer' szundikált a kocsiba; hallgat: sehol nem koppan a kocsi, se a ló lába, csak annyit vett észre, hogy a szél fújt, ahogy mentek sebesen. Ez repült a levegőbe. Hát kérem szépen, mikor odaértek a tetthelyre, az úr nem mert szónyi egy bűdös szót se. Semmit. Csak annyit, hogy:

– Jánoskám – azt mondja –, jó vóna – azt mondja –, ha te elmenné' majd vissza haza, mer' mé' nekem itt kell lenni vagy három-négy napot! – azt mondta. – Hát addig hova teszük itt a lovakat? Hát eredj haza velek! – azt mondja.

Jánoska fogta magát, oszt el is gyött haza. De az úr nem mert vele gyönni vissza, azér' maradt ott vagy három-négy nap. Mikor hazagyött, hát oszt mondta neki, hogy:

– János, én neked örökös kenyeret adok, míg élsz, kifizetlek. Csak már én többet a te kocsidba nem ülhetek!

– Hát mér'?

– Mer' teli a gatyám szarval! Teli van a gatyám szarval, János. Hát te a levegőbe' mész!

– Hát nagyságos úr, ne tessék haragudnyi, már én ezt a két lovat – azt mondja – három évtől döglötten hajtom, és megyen. De ha én se kellek

magának, akkor a lovat se hagyhatom itt magának. Ez a két ló – azt mondja – már három évtől döglötten megyen.

Kivezette a lovat a trágyatelepre, levette a kantárt: a ló kolyimásznak vállott, összeesett. Szoval összeesett, má' meg vót rothadva minden. Így adott a kocsisnak örökös kenyeret, csak ő már többet a kocsijába nem ült.